

O₂ i Ja

Dobro jutro ili dobar dan! Zapravo nije ni važno koje je doba dana jer je dobar svaki u kojemu se budim u vlastitom krevetu. Najprije ću vam predstaviti svoju, pomalo neobičnu, obitelj Zelenbrz. Čine ju moja majka **Eko**, moj mali puflasti pas **Logi** i **Ja**. Ja sam sedmašica. Pomalo netipična djevojčica krhkog stasa i mišjega glasa. Oči su mi boje crljenice i imam blesast, pjegast nos. Imam punoooo prijatelja. Zapravo, imam tri prijatelja. Dobro, *okej*, ja baš i nemam prijatelja. Ustvari imam, ako se računaju oni koji umjesto tenisica nose potkove. To su konji - moja najveća ljubav i najbolji prijatelji još od vrtićkih dana.

Znate, mamina dobra prijateljica stanuje u obližnjem selu u kojem ja, kao pravo gradsko dijete, provodim svaki onaj trenutak kada mi testovi i lektire ne *vise* za vratom i kada nisam u onoj zgradi, u onoj sobi čudnog mirisa. Obožavam žubor bistre rijeke koja teče baš kao moje suze kada me ostave samu u toj sobi. Obožavam dodir povjetarca i njegovu nestašnost kada mi mrsi kosu. A tek onaj miris svježe pokošene trave... Jednostavno obožavam prirodu i svaki njen atom. A volim i svoje, drugima smiješno, prezime Zelenbrz. Moja mama **Eko** često se „zakači“ baš za ta tri posljednja slova pa kaže: „Tako ti odgovaraju jer stalno negdje brzaš!“ Ona uvijek smetne s uma da želim maksimalno iskoristiti svaki trenutak kada nisam u onoj sobi čudnoga mirisa i zato uvijek samo žurim. Posebno požurim i onda kada blatnim tenisicama prešetam preko maminog bijelog tepiha i brzo joj se maknem iz vidokruga prije nego me sustigne njen prijekoran glas. A opet, rado ga slušam, bez obzira na boju kojom mi bude upućen. Važno da je ona pored mene. Zapravo, cijeloj mojoj obitelji jako nedostaje jedan mali vrt. Priznajem da bi mu se najviše veselio moj luckasti pas **Logi**. Tako bismo mogli zasaditi svo svoje voće i povrće, a možda i kukuruz. Najavili su ekstremno visoke temperature pa se možda kukuruz sam ispeče u kokice. To bi bila totalna fora! Ali, ne vrućina, već kokice. Sigurna sam da bi se sa mnom složili moji grivasti prijatelji jer su njima uvijek najslasnije mrkvice iz vrta. Jedino mi ponekad zamjere što mi džepovi hlača nisu dublji, da u njih stane više kocaka šećera. Ali biotehnologija je toliko uznapredovala da sam sigurna da ćemo uskoro u vrtu moći posaditi i grm na kojemu će rasti kocke šećera.

Moja je baka rijetko išla u trgovinu jer je sve što joj je trebalo od voća i povrća uzgojila sama u svom vrtu. A mama i ja, kada idemo u trgovinu, poneseo ogroman list papira na kojemu zapišemo: jabuke, grožđe, mrkva, kupus, zelena salata, med... A kada nam gospođa na blagajni pročita troznamenasti iznos koji moramo platiti, mama obično zatraži čašu vode da dođe k sebi. Ja volim vodu, ali ju rijetko pijem samu bez nekoga lijeka.

Obožavam cvijeće. Moja je baka uvijek u vrtu imala najraskošnije, najšarenije i najmirisnije ruže tijekom cijele godine. I danas obožavam mirisati ruže jer mi iz nosa istjeraju miris sterilne bijele sobe s pločicama polijepljenim do plafona. A tek leptiri na cvijeću - predivni, raskošnih krila, sasvim suprotni od onoga kojeg mi stave u venu kad god dođem u onu zgradu i sobu čudnog mirisa.

Već ste mogli pretpostaviti kako izgleda moj život. Stvarnost zapravo ima neko drugo lice. Moje je zdravlje davno izgubljeni faktor mog DNK. Čini mi se da je davno zagubljeno u onoj sobi čudnog mirisa u kojoj ljudi u bijelim kutama obilaze moj krevet i ispisuju latinske nazive koje ne razumijem, ali ih osjetim. Oni su moja jedina nada, moja jedra u olujnoj noći, moj zrak u plućima, moj kisik. Oni su moj život. I svakoga dana, prije nego zaspem, pogledam u Sunce s crnim mrljama, u Mjesec ukrašen satelitima, u zvijezde razlomljene u čestice pijeska. Tad zaželim želju.

Svemiru, još uvijek nije kasno da nas Sunce grije kao bakin pokrivač moje ledene noge na metalnom krevetu u sobi čudnog mirisa. Još uvijek nije kasno da vratimo Mjesecu sjaj poput onoga u mom oku kada sam kod kuće s najmilijima. Još uvijek nije kasno da potok ostavimo čist pa neka se moj prijatelj Riđan u njem napoji. Zasadimo mirisne, cvjetne glavice na napuštena prostranstva pa neka proljeće miriše ljepše od bijele plahte kojom me pokriju u sobi čudnog mirisa. U parkove vratimo vjeverice pa neka se grane drveća ponose kisikom koji nam bezuvjetno daruju. Kisik. Moj rođeni nedostatak, moj suputnik, moj nestašni i brzo napuštajući *frend* koji često sa mnom igra igru skrivača. Čini mi se da sam i njemu pomalo dosadna pa bezobrazno, naglo i bez najave ponekad pobjegne od mene. I tada... Čujem samo zaglušujuće pištanje aparata, ubrzane korake ljudi u bijelim kutama. Hladno mi je. U ušima šum, u prsima bol. Na liječničkom receptu - ventolin. U medicinskom kartonu - astma. A na mojim leđima u ruksaku, umjesto školskih knjiga, kisik. Da, to je moj život. Moja je mama **Eko**, a moj je pas **Logi**. I to sam **Ja**.